

Aktiv Pensjonstid

Nr. 2 - 2. kvartal 2003 - 14. årgang

**Sonja Pran har gledet mange med sine sanger.
Hun både komponerer, dikter og tegner.
Se også artikkelen om våre pensjonistforeninger på sidene 6-7.**

Matteson må ha vært fryktinngytende for de forskjellige forkynnere fra statskirke og andre samfunn. Prester og predikanter rustet seg til debatt og advarsel. Dette var farlig!

HAR ADVENTISTSAMFUNNET LIVETS RETT?

Av Øivind Gjertsen

En av fortidens misjonsarbeidere, pastor Lars Sæbøe-Larsen, var en av de predikantene som fascinerte meg i guttedagene. Han gjennomførte flere store virksomheter i Bergen, bl.a. under 2. verdenskrig. Møter hvor "Vernemakten" var representert ved nærvær av gestapister, som fulgte med under utleggelsen av de bibelske profetier. Jeg kan fremdeles både se og høre ham i minnets virkelighet der han står på talerstolen i Gimle i Bergen med en stabel bøker og sin interessante forkynnelse. Musikken i stemmen og forkynnelsen bar tydelig preg av at han var vokst opp i Haugesund. Jeg husker veldig godt et spørsmål han noen ganger stilte og svaret på dette spørsmålet. Det er stadig vekke levende i mitt sinn, selv etter mange år.: "Har Adventistsamfunnet noen eksistensberettigelse?" "Ja, for det svarer til tidens krav!" I ettertid har jeg mange ganger grunnet på Sæbøe-Larsens

spørsmål og svar. En ting er sikkert: Han trodde på dette og han forkynte det. Han var så sikker i sin sak at mange kom til å tro det samme og Sæbøe-Larsen dømte store skarer av troende. De ble innlemmet i menigheten og forble for de flestes vedkommende trofaste adventister.

Har virkelig Adventistsamfunnet noen eksistensberettigelse, selv etter alle disse år? Fikk de som kom til møtene noe å bygge livet på, noe som varte livet ut? Og var predikantens visshet om at Budskapet svarte til tidens krav, berettiget? Hva med oss som lever nå? Er budskapet "relevant", svarer det til tidens krav? Jeg tror det er viktig å stille slike spørsmål i en tid med synkende medlemstall i vår del av verden. Vi møter ofte problemer når vi skal presentere vår tro og lære, møter vansker i forsøket på å beholde de oppvoksende slektledd. Vi kan også stille spørsmål når det gjelder menighetens etterlevelse av de prinsipper vi forfekter med hensyn til liv og lære. Har menigheten livets rett?

Eksistensberettigelse - livets rett

John G. Mattesons forkynnelse i hovedstaden i 1870-1880 årene gikk ikke upåaktet hen. Mange mennesker kom for å lytte til denne kunnskapsrike og overbevisende predikant, som trodde på det han forkynte og hvis sterke tro fødte samme tro hos dem som lyttet til forkynnelsen. Matteson må ha vært fryktingytende for de forskjellige forkynnere fra statskirke og andre samfunn. Prester og predikanter rustet seg til debatt og advarsel. Dette var farlig! Men det Matteson og hans medarbeidere forkynte i skrift og tale førte til omvendelse for mange og til vekst for menigheten. Forkynnelsen møtte manges spørsmål om tid og evighet og la grunnlaget for en menighet som etter hvert etablerte seg, ikke bare i Kristiania, men rundt om i hele vårt vidstrakte land. Slik var det også med Sæbøe-Larsens forkynnelse og mange av datidens predikanter.

Siden fortsatte arbeidet. Nye arbeidere kom til. De bygde på det pionerene hadde forkynt og skrevet om. Menigheten vokste og virksomheten skjøt fart. Forlagsvirksomheten vår, som har vært med siden Mattesons dager, produserte det vi kalte for "sannhetsfylt litteratur". De mange kolportørene solgte religiøs litteratur og de mest fremgangsrike av dem ble belønnet med det som ofte var gjevest av alt: et distrikt med rett til salg av Sunnhetsbladet. I en tid hvor det kunne være vanskelig for våre unge å skaffe seg et levebrød fikk en del anledning til utdanning som sykepleiere og fysioterapeu-

peuter på Skodborg Badesanatorium i Danmark. Eierne av de mange kurbad gikk ofte under betegnelsen "kurfyrster". Det var folk som ofte fikk et godt økonomisk utkomme og som bidro til å styrke menighetens økonomi og anseelse. Misjonsskolen utdannet predikanter og lærere. Menighetsskoler ble opprettet en rekke steder. Jeg fikk aldri anledning til å gå på menighetsskole. Menighetsskolen i Bergen kom først da jeg selv var blitt student og lærer. Som barn hadde vi appellert til menighetens ledelse om å opprette en menighetsskole i hjembyen, inspirert av E. G. Whites undervisning.

Vi var overbevist om at Adventbudskalet hadde eksistensberettigelse. Denne overbevisningen bygde på det pionerene hadde forkynt fra Guds Ord og det de som fulgte etter fortsatte å undervise menigheten om. Læren var rett og den

svarte til tidens krav! Den var relevant. Forkynnelsen vår avfødte reaksjoner blant troende så vel som vantro. Det kan du finne bevis på hvis du studerer avisene fra eldre tider. Vi utfordret samtiden, noen ganger kanskje på en ufornuftig måte. Vi ble kanskje for doktrinære i forkynnelsen og var ikke flinke nok til å forkynne Kristus. Derfor var det en del mennesker som ikke oppfattet at vi er en kristen menighet. Professor Einar Molland beskrev oss for eksempel i sin Konfesjonslære som "en jødisk sekt". En liten sekterisk gruppe uten noen særlig relevans.

I vår tid

Har vår menighet livets rett? Hva med vår eksistensberettigelse? Svarer vår forkynnelsen i dag til tidens krav? Mange vil mene at vi er en liten menighet uten særlig betydning for dagens mennesker. Folk flest søker ikke til oss og vår menighet når livsvanskene eller tidens store samfunnsproblemer melder seg. Menigheten stiller med sitt og søker å løse de forskjellige indre problemer, søker å overleve økonomisk og tallmessig. Men ellers lever vi vårt liv uten å komme så veldig i fokus. Det er ikke Adventistsamfunnets korstog for Guds sannhet som fyller avisenes spalter og sees på tv-skjermen.

Så er troens svar likevel at menigheten har livets rett. Adventbudskapet er Guds svar til en verden på kanten av stupet. Til mennesker i ferd med å gå til grunne, delvis av fortvilelse over ondskapens krefter som omgir oss på alle kanter og delvis fordi de lukker sinnet for den virkelighet som omgir dem. De vet ingen veg ut av uføret og må leve videre oppgitt over det som skjer. Uten håp for dem selv og deres barn.

Så har likevel adventbudskapet livets rett. Det har eksistensberettigelse. Kristus står midt i sin menighet. Jeg er glad for den undervisning vi for tiden har i våre sabbatsskoler, med presentasjon av de bibelske profetier sammen med Bibelens løsning på menneskets problemer. Vi har en forståelse av kampen mellom Gud og Satan, mellom det gode og det onde, som verden trenger. Evangeliet om Jesus Kristus og Hans offer satt inn i et profetisk og historisk perspektiv. Dette evige evangelium inneholder løsningen på verdenssituasjonen og den enkeltes behov. Ondskapens krefter synes å råde grunnen, men snart vil forutsigelsene fra Danielsboken, fra Jesu egen munn, både i evangeliene og i Åpenbaringsens bok, oppfylles. Vi vet på denne bakgrunn at Herren om ikke lenge vil sette strek og utslette ondskapen du nå finner i verden og i menneskenes hjerte. Budskapet har livets rett og det er relevant.

Det er viktig at vi studerer vår tro og lære og at vi søker å finne fram til hvordan vi kan formidle oss på en slik måte at budskapet blir relevant for våre medmennesker. Vi må stadig analysere verdenssituasjonen og den enkeltes liv og spørre oss selv om det vi søker å formidle blir forstått. Svarer vi på spørsmål menneskene har eller konstruerer vi spørsmål som ikke angår medmenneskene for så å gi svar som de ikke forstår? Og fremfor alt: Lever vi ut vår kristne tro på en slik måte at menneskene oppdager oss og begynner å ønske at de kan få del i det som fyller vårt liv

Har adventbudskapet livets rett? Ja, dette tror vi og dette vil vi forkynne. Og dette evige budskap må også bli presentert på en slik måte at det blir relevant for menneskene omkring oss.

Den minste blomst

Fra Hønefoss skriver Randi Jensen og forteller at hennes kusine Mildrid Waade Eidså liker å pusle med diktning. Mildrid har en sykdom som hemmer henne fysisk, men i lyse stunder setter hun seg ved datamaskinen og skriver ned sine tanker i dikt eller fortellinger. Vi gjengir denne gang et av diktene hennes. Det ble skrevet til en fest for utviklingshemmede.

En dag går jeg og kikker ned hos gartneren hvor jeg bor
På alle skjønnne planter, og det vakre blomsterflor.
Den flotte Tulipanen står og kneiser flott med nakken,
og Nelliken og Rosen viser gjerne frem den vakre drakten.
Hvem er den vakreste av oss? Det må da være meg.
Jeg kikker ned i vesken etter pengepungen min.
Jeg trenger sårt non blomster for mitt triste, dystre sinn.
Men akk, pungen er for slunken, jeg har knapt nok råd til slikt.
Jeg sukker litt, og tenker, og kommer i konflikt.
Skal jeg nekte meg den gleden når så sårt jeg trenger den.
På veien hjem jeg går på en ensom landevei.
Den snor seg rundt et jorde som er fullt av løvetann.
Jeg går og kikker ned og tenker på den stakkars meg.
Et stygt og usselt ugras var det eneste jeg fant.
Jeg river en med roten opp og slenger den i vei.
Men plutselig, blir øyet mitt som fanget av en kraft
Den stråler nå imot meg med en ubeskrivelig makt.
Jeg plukker favnen full av dem, og setter meg så ned.
Jeg blir ei trøtt av synet, dens kraft blir meg til del.
Da jages bort alt tungt og trist, som før var i min sjel.
I verdens store hage, er mange blomsterlag.
De fine og de flotte, beundret blir hver dag.
Vellykkede æret, eksperter i sitt fag.
Men faren ligger der på lur av alle mulige slag.
Egoisme kan så lett slå rot i slike fine lag.
Kan hende derfor Gud oss gav, det andre blomsterlag.
Det krever noe mer, av øyet ditt som ser.
Jeg føler lengsel etter noe dypere og mer.
Egenkjærlighet og ære skaper ikke fest hos meg som før.
Ved tanken er det som om hjertet mitt det blør.
I denne store hagen, har også jeg en plass.
Mitt lodd det er å lyse, med den prakten Gud meg ga.
Den minste blomst kan hende, den største kraft kan ha.

PENSJONISTFORENINGENE

VÅRE

Av Johan Elisenberg

Den norske adventmenighetene har mange pensjonister. Felles for denne gruppen er en enestående troskap mot menighetens idealer og stor vilje til å støtte Adventistmenigheten med gaver. Det er de eldre som viser det gode eksempel ved lojal tiende innbetaling til menighetens kasserer og som åpner lommeboken for å gi sjenerøse gaver til lokale formål for ikke å snakke om til misjonen i det fjerne. Uten gavene fra pensjonistene var Adventistsamfunnet fattig. Pensjonistenes innsats bidrar til å gi samfunnet en god og trygg økonomi.

De eldre i menighetene våre føler også trang til kontakt innad i gruppen i tillegg til kontakten med de andre årsgrupperinger i menigheten. Der hvor det er mulig samles de eldre i egne foreninger og lag rundt om i landet. Pensjonistforeningen søker å koordinere denne virksomheten og arrangerer derfor årlig, bl.a. en større samling for hele landet. Våre danske og svenske innbyes til disse sammenkomstene. Det kommer også seniorer fra andre steder i Europa og Amerika til disse årlige sammenkomstene.

Vi hadde nylig to eldretreff i Norge: Ett på Ulsrud i Oslo og ett i Trondheim:

Sonja Pran, Moss menighet, gledet alle med sin sang og sine dikt på pensjonisttreffet på Ulsrud.

PENSJONIST-TREFF I ULSRUD

Søndag 30. mars ble det avholdt et særdeles vellykket pensjonisttreff i Ulsrud Adventkirke i Oslo. Treffet ble ledet av Kåre Kaspersen, vår nyvalgte formann. Om lag 90 pensjonister møtte fram og tok ivrig del i allsangen. Det sto en rekke interessante innslag på programmet. Vi minnes Terje Bjerka, som i årenes løp har samlet seg meget store kunnskaper fra Israel og Midt-Østen.

Deltagerne ved pensjonisttreffet i Trondheim. Første rekke fra venstre: Erna Iversen, Paula Høyseter, Aslaug Fjelmset, Inger Kvalen, Aasta Biermann. Andre rekke: Maja Bredalslien (halvt skjult), Edel Aalberg Albertsen, Anny Spets, Sussi Aspli, Olly Svendsen, Emil Fjelmset, Øivind Gjertsen. Bakre rekke: Klaus Sivertsen, Per Skjager, Rikard Spets, Rolf Wiik, Leif Kvalen, Gunnar Svendsen.

Hans spennende reiseskildring illustrert med de vakreste lysbilder holdt forsamlingen i ånde. Sonja Pran gledet forsamlingen med opplesning av egne dikt og sanger, som hun akkompagnerte selv på gitar. (En av sangene med noter er gjengitt i bladet) Ellen May Kaspersen og Irene Eide Elisenberg hadde sammen med flere andre ansvaret på kjøkkenet og tryllet fram fin mat og drikke. Forsamlingen fikk også tradisjonen tro anledning til å gi gaver til en god sak. Paul Frivold talte for kollekten..

PENSJONIST-TREFF I TRONDHEIM

Sabbaten den 3. mai hadde vårt pensjonistlag i Trondheim et av sine mange møter. Gjest for anledningen var Øivind Gjertsen, som representerte SDA Arbeidernes Pensjonistforening. Sabbatsskole og gudstjeneste bar preg av at dette var i pensjonistenes dag. Om ettermiddagen møtte 22 medlemmer av Topp 60, Trondheimpensjonistene, til bevertning og kos.

Helsehjørnet

Av lege Ann Cathrin Reichelt

BLODTRYKKET

Et blodtrykksapparat består av en søyle med millimeterinndeling, og en tynn stripe kvikksølv i midten, omtrent som et termometer. På apparatet er det også tilkoblet oppblåsbar mansjett som festes rundt overarmen din. Legen fester den som regel litt over albuen, slik at hun kan sette stetoskopet på den store armpulsåren som går på innsiden av albuen din, nedenfor mansjetten. (Se bildet side 11).

Mansjetten kan blåses opp, trykket mot armen din vises som hvor mange millimeter opp i søylen kvikksølvet kommer. Når trykket mot armen din blir stort nok, klemmer det til slutt igjen armpulsåren. Da er det helt stille i stetoskopet.

Legen slipper så sakte ut litt og litt luft, og trykket rundt armen din avtar. Plutselig kommer det bankelyder i stetoskopet. Det kommer akkurat ved det trykket som skal til for at det så vidt rennet litt blod gjennom armpulsåren igjen. Denne åpningen fører til turbulens av blodet i armpulsåren, og det er det som lager lyd. Det trykket der bankelyden så vidt starter, er det systoliske trykket, det høyeste trykket, det trykket hjertet lager når det trekker seg sammen og pumper blod ut i kroppen. Dette trykket noterer legen seg. Etter hvert som luften slippes mer ut, blir

det mindre og mindre turbulens, og til slutt klemmer mansjetten så løst rundt armen din at armpulsåren står helt åpen. Da blir det på nytt stille i stetoskopet til legen. Det trykket der lyden forsvinner helt, er det diastoliske trykket, det laveste trykket, altså det trykket som er i blodårene dine når hjertet slapper helt av.

Hvitfrakk-blodtrykk

Hos oss alle stiger blodtrykket når vi anstrenger oss, er nervøse eller stresset. Det å være stresset hos legen, eller nervøse for hva blodtrykksmålingen vil vise, er ikke uvanlig. Derfor har nok de fleste av oss et litt høyere blodtrykk når vi måler det hos legen enn det vanligvis er. Dette er helt normal, og går over når vi slutter å være stresset.

Derfor er det ikke så godt å vite om blodtrykket du får målt på kontoret er ditt vanlige blodtrykk. (Men dersom blodtrykket hos legen er fint, er det jo ikke noe problem!)

Viktig å måle flere ganger

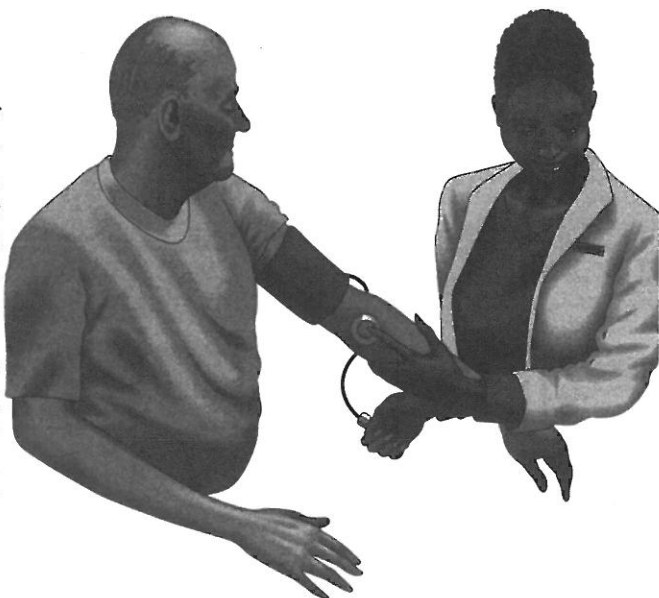
Dersom blodtrykket ligger i grenseland til å være for høyt, eller er moderat forhøyet, er det viktig at legen måler blodtrykket flere ganger for å bestemme seg for om det er et "ekte" høyt blodtrykk eller pga stress. (Dersom blodtrykket er svært høyt, er det imidlertid viktig å sette i gang med rask behandling.)

Samme forhold hver gang

Det er viktig at du sitter eller ligger når du får målt blodtrykket, og at du er helt avslappet. Dersom du nettopp har løpt for å rekke legetimen eller har gått i trapper før du kom inn, vil blodtrykket ditt vise for høye verdier.

Du bør ha sittet i ro i minst 10 minutter før målingen. Trykket må også alltid måles under samme forhold, for eksempel hver gang liggende eller hver gang sittende.

Ta-med-hjem

Det finnes også blodtrykksapparater som du kan ta med hjem og måle hjemme i fred og ro når du er mindre stresset. Dersom du har et lavere, og normalt blodtrykk når du er hjemme, kan du regne med at det er det som er ditt sanne blodtrykk. Dessuten finnes det apparater som festes på kroppen som tar automatiske målinger av blodtrykket med jevne mellomrom i løpet av et helt døgn, såkalt 24-timers blodtrykksmåling.

Det er vanlig at personer som får målt et blodtrykk som ligger i grenseland til hva legen vil behandle, faller til normale verdier når det bli målt flere ganger.

Hva er høyt blodtrykk?

Høyt blodtrykk kalles hypertensjon på fagspråket.

Det går ingen skarp grense mellom det som kalles normalt blodtrykk og det som kalles unormalt høyt blodtrykk. Dessuten varierer blodtrykket med alderen. Et blodtrykk som de fleste leger mener er for høyt for en 20-åring, kan være greit for en 60-åring.

Blodtrykket skal øke når vi anstrenger oss og når vi blir redde. Dette er en av kroppens mange smarte innretninger for å sikre at vi klarer oss i forskjellige situasjoner. For eksempel trenger musklene mye og rask tilførsel av oksygen hvis jobber hardt eller du må løpe på flukt. Så når vi snakker om at man har sykdommen høyt blodtrykk, betyr dette at blodtrykket regnes å være for høyt også i hvile.

Tabellen under er generell, men vil gjelde for de fleste voksne mennesker i hvile:

Optimalt blodtrykk:

120 mm Hg overtrykk,
80 mm Hg undertrykk

Normalt blodtrykk:

130 mm Hg overtrykk
85 mm Hg undertrykk

Lett forhøyet blodtrykk:

130 - 140 mm Hg overtrykk
85 - 90 mm Hg undertrykk

Høyt blodtrykk:

140 mm Hg overtrykk
90 mm Hg undertrykk

Overtrykk = Systolisk blodtrykk.

Undertrykk = Diastolisk blodtrykk.

Fortsettes neste side.

La oss leve for hverandre

Av Edith Røst

Slik har vi det på Bursdagsfestene ved Adventkirkens eldrecenter og sykehjem på Nordås.

Gledessprederen Arne Norvald Egan fra Sophus Pihls gate i Sandviken har også et 20 års jubileum i år. Eldresenteret på Nordås fylte nemlig 20 år ved nyttårstider, og som et meget engasjert medlem i Adventkirken har Arne Norvald vært med på det meste, også på Nordås med bl. a. Dugnad - andakter - møter - osv.

Snart fant han ut at det også måtte være et festlig sosialt samvær iblant, - og der-

med realiserte Arne Norvald dette, - som ble til de populære felles Bursdagsfestene hver siste tirsdag i måneden unntatt sommermåned. Og som har oppmuntret og gledet så mange gjennom 20 år.

Arne Norvald blir jammen 78 år i mai (12/5) Hans yrke var baker. Han har også vært livredder og svømmelærer i nærmere 30 år. Arne Norvald er en "kav" bergenser - og kan dette med å skape fest. Han har en god sangstemme, og med sin lune humor kan Arne Norvald takle de mest forunderlige situasjoner.. Hans gode støttespiller gjennom mange år var fysioterapeuten - klassikeren - og kunstneren Ole Hansen. Han stilte alltid opp med musikk, sang og kåserier osv. Der vil alltid være noen vi savner, men livet må gå videre, målet er å møtes igjen.

Til festen blir alle invitert, både de som bor i Trygdeboligene og i sykehjemsavdelingen. Alle som kan kommer, - så pynnet og fine til de nydelig dekkede bord. Medlemmer fra Adventkirken stiller alltid opp og smører de deiligste smørbrød, senere vanker det bløtkake.

Styreleder for eldrecenteret gjennom mange år, Jan Birkeland, tar oppvasken, og den tar han sikkert med stoisk ro, som også ellers er hans varemerke. Alt skjer jo på frivillig basis.

Festen gir oss både alvor og skjemt, først en liten andakt, og så blir bursdagsbarna fra måneden som gikk feiret med sang og klapp.

Når vi får besøk av Jan Gunnar Bruvik og når han setter seg til klaveret, blir det mye sang og musikk. Jan Gunnar er et

---

Helsehjørnet

Fortsatt fra side 9

For høyt blodtrykk gir vanligvis ingen symptomer eller plager for den det gjelder. Men, man vet at både hjertet, nyrene og blodårene tar skade av å være overbelastet med for høyt trykk over lang tid.

Hvor vanlig er høyt blodtrykk?

Man regner med at rundt 10% av befolkningen har såpass høyt blodtrykk at de burde vært undersøkt nærmere for det.

Det at høyt blodtrykk vanligvis ikke gir noen symptomer, gjør at det ofte blir oppdaget senere enn det kanskje burde. Det finnes mange forskjellige og gode behandlingsmuligheter for høyt blodtrykk. Dersom behandlingen kommer i gang tidlig, kan det forebygge mye skade på hjerte, nyrer og blodårer, særlig reduseres risikoen for hjerneslag.

Annonse fra 1953

Fra Eina har vi fått tilsendt kopi av en annonse fra Fjrodenes Tidende i Måløy. Annonseren er fra 26. mars 1953, men er nå trykt opp igjen - trolig som et lite bevis på at mye har endret seg. Det dreier seg altså om "I de dødes rike" og om "Den evige helvetesstraffen".

Annonseren stiller spørsmålet: Er det en ralitet at de fortapte blir pint gjennom endeløse årtusener i et fryktelig straffested"? Det var pastor Olav Labianca som skulle svare på dette, og i og med at vi en gang faktisk kjente adventistpastoren, antar vi at han ville svare nei på spørsmålet. Men det interessante er likevel den siste setningen i annonsen om helvetesspørsmålet: "Mange vakre lysbilder vises." Vi gjør igjen oppmerksom på at annonsens var fra 1953, et år preget av intens helvetesdebatt. Hugin og Munin, Vårt Land - mandag 14. april 2003.

fantastisk naturtalent, og han har spilt seg inn i hjertene våre.

Det hender at vi får besøk av to eldre bestemødre i fortidens klær og hatter, og det hender også at "Tuppen og Lillemor" stikker innom med "fletter og sløyfebånd", - og synger for oss. Dette er tvillingene Gerd og Turid, og de to damene kan spille på mange strenger og stiller ofte opp.

Blant diktleserne må nevnes Dagny Strømme, 94 år. Dagny er blind, men hun har laget et nytt dikt til hver eneste fest i 12 år, som hun selv fremfører.

Og der sitter Rasmus Olsen som blir 102 år den 18. mai. Han leder bordbønnen i spisesalen hver eneste dag, så verdig og vakkert.

Honnør til "Solskinnsgruppene" som besøker forskjellige institusjoner, - som eldresentre bl.a. Det er to forskjellige kor, - Folkedansere, trekkspillere, til og med et orkester (Fana Kammerorkester). Dette

er et engasjement i Fana, og det er en opplevelse å få se og høre hva disse kunstnerne har å gi. Også "Munnspillguttene" har besøkt oss. De er herlige altså, - og de kan nok spille på mange minner, et festlig besøk.

*Lokke smil av tårer frem
dele andres savn og smerte
det var det vi gjerne ville."*

Men Primus Motor, det er Arne Norvald Egan. Alltid på plass, nå gjennom 20 år. Når han åpner festen så kommer det gjerne med et smil "Eg gleder meg så, - gjør dokker?" Og ingen tvil, for svaret Ja det når takhøyde.

Hjertens takk for din strålende innsats Arne Norvald!

Gid du lenge - lenge - leve må.

Takknemlig festdeltager.

1902 - 31. mai -2002

Syvendedags adventistene i Kristiansand

Menighetene i Kristiansand feiret i 2002 sitt 100 års jubileum. I den forbindelse ble det utgitt et festskrift. Terje Johannessen og Bjørn Eivind Holm står som forfattere. Vi gjengir noe av det meget interessante stoffet fra festskriftet:

Kristiansand syvendedags adventistmenighet fyller 100 år. Likevel kan man si at menighetens forhistorie går enda 50 år bakover. Denne forhistorien er så spesiell at den naturlig hører hjemme i et jubileumshefte. Den hører også naturlig hjemme under Kristiansand SDA-menighets historie..

Forhistorien

Å påstå at den norske adventistmens historie oppstod i Kristiansand eller på Sørlandet, vil være å gå for langt. Likevel står det ikke til å nekte at de første norske syvendedagsadventister kom fra Sørlandet, nærmere bestemt fra Finsland og Vågsbygd. Det var familiene Anders

Olsen, Søren Olsen, Ole Sørensen og Tarald Jensen. Den siste familien var fra Vågsbygd, de tre andre fra Finsland.

Selv om disse ble adventister på et senere tidspunkt, og først etter de var kommet over til Amerika, så skjedde deres religiøse oppvåkning hjemme i Norge, på Sørlandet. Det var her de for første gang hørte de sentrale elementer i adventbudskapet. Det er også fra en kristiansands avis at man kan finne det aller første presseklipp som direkte kan relateres til det som senere ble norske syvendedags adventister.

Vekkelsene i 1848

I likhet med mange steder i Norge ble også Sørlandet gjestet av mindre lokale vekkelsener i 1840-50-årene. De hadde uten tvil sin basis i de foregående tiders kristelige arbeid, men sto også i forbindelse med den generelle religiøse bevegelsen som gikk over hele Europa. Leserne på denne tiden (rundt 1850) la særlig vekt på helliggjørelsen I dette finner vi igjen forbindelseslinjer til adventvekkelsen, dens forkynnelse og appell til menneskene om å berede seg for å møte sin Gud.

Både i Finsland og Vågsbygd begynte

Av tidligere pastorer for Kristiansands menighet, var disse tilstede ved jubileet (fra venstre): Magne Rosén, Lasse Kolstad, Reidar Larsen, Gunnar Myrmo, alle fire med sine fruer.

det å skje ting rundt omkring på gårdene i siste halvdel av 1840-årene, men lite av dette er nedtegnet i visitasjonsprotokollene. Kildene er for sparsomme til at man kan få et totalt oversiktsbilde over hva som egentlig skjedde og i hvilken rekkefølge, men setter man i sammen de små bruddstykkene som man tross alt finner her og der, får man likevel et visst inntrykk av begivenhetenes gang. Det er helt klart at det etter hvert foregikk en betydelig legmannsvirksomhet både i by og bygd. Sentralt i disse begivenhetene sto etter alt å dømme en svenske ved navn Nylund.

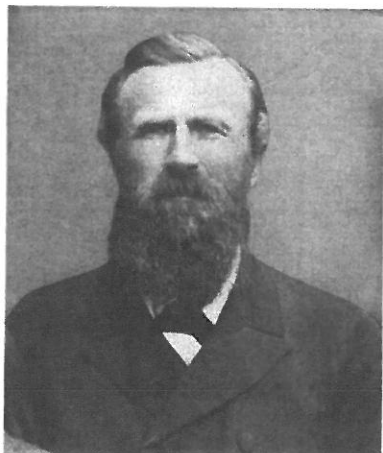
Noen av etterkommerne etter Ola Sørensen, familien Floyd Sems i USA, har på eget initiativ skrevet en familiesaga. I denne sagaen kan man lese følgende setning: "Før de reiste fra Norge hadde

familien Loe (dvs. familien Søren Olsen) hatt en mann ved navn Newlund som gjest.

I følge bygdetradisjonen i Finsland var det en større vekkelse der vinteren 1848-49 og muligens også en mindre vekkelse året før. Omreisende emissærer holdt husmøter der hvor de kom til.

Under ett av disse husmøtene, angivelig hjemme hos Søren Olsen på Øvre Øvland, skal Nylund ha utfordret sognepresten angående holdbarheten av det bibelske belegg for søndag som hviledag på bekostning av lørdag, den syvende dag.

Bygdetradisjonen i Finsland forteller videre at Ole Sørensen Hegland skal ha holdt lørdag som hviledag allerede i 1839, det vil si nesten ti år før Nylund utfordret presten. Ingerid Skuland, en av

Ole A. Olsen ble Generalkonferensens formann ved den bevegede generalforsamlingen i 1888. O. A. Olsen var 6 år gammel da han emigrerte til USA sammen med sine foreldre Anders og Berte Olsen fra Finsland vest for Kristiansand.

Olas etterkommere i Norge, bekreftet at tradisjonen med en så tidlig sabbatsheligholdelse eksisterer, men kunne ikke føre noe bevis for den. Personlig mente hun at det er en sammenblanding med det som skjedde etter de kom over til Amerika.

Dette er etter alt å dømme et riktig syn. Men Ola kan teoretisk likevel ha hatt en viss kunnskap om den syvende dags sabbat mens han fremdeles bodde i Norge via Hans Nielsen Hauges skrifter. Hauge fikk nemlig ett av sine skrifter, en forklaring over loven og evangeliet, trykt og utgitt i Kristiansand i 1804. Man vet at dette skriftet var vidt utbredt i hele området, særlig i de nære bygdene omkring byen. Dette kan naturligvis også ha falt i hendene på Ola Sørensen. I sin kommentar til hviledagsbudet skriver Hauge bl.a.:

"Han som da hvilede paa den syvende Dag og velsignede den, denne syvende Dag er løverdagen, som vi kalder den,

hvilke Menneskene etter Herrens befaling hvilede paa fra Legems Gjerning, hvorimod de Christne efter Christi Tid forandrede det til Søndagen paa hvilken Dag Christus stod op af døde. Om denne Forandring med Sabbaten end er gjort af Mennesker, saa haabes det dog at være Guds Villie, hvorfor vi haver antaget det; og veed dertil, at Gud ei forbinder sig til Tid og Sted, men er allestedsnærværende og alle Tider tilstede, at for ham saa er der det samme, hva Tid der var, og dertil er han lige mechtig Gud foruden os, saa er vor egen Nødvendighet, dog kan og Vor Lydighed prøves Esech. 20. 12 v.

Mot denne tradisjonen om tidlig sabbatsheligholdelse i Finsland står utvandrernes egne uttalelser. Flere av dem sier klart at de først begynte å holde sabbaten etter at de var kommet over til Amerika. Med andre ord var det ingen av som holdt den så lenge de bodde i Norge.

Louis Halswick var en syvende dags adventistpastor i USA som hadde utvandret fra Norge rundt 1900. Han virket i mange år blant de skandinaviske adventistene i Midtvesten. Han skrev ved flere anledninger fra nybygger livet på prærien og om de første skandinaviske adventistenes liv og historie der ute. Hans kilder var primærkilder, da først og fremst Anders Olsen og hans sønner. Halswick forteller at det var legmannsvekkelser i Finsland. En av legpredikantene var en svenske ved navn Nylund.

Anders Olsen forteller selv om tiden i Norge på denne måten:

Fra barndommen af var vi opdraget i den Lutherske Lære, der er Statskirkeligion i Norge. Senere opvæktes der nogen interesse blant os ved Kvækernes og andre Lægpredikanter Virksomhed. Nogle av disse var nidkjære og virk-

Barna synger ved jubileumsbudstjenesten.

somme og ganske godt hjemme i Bibelen. Opbyggelsene holdtes i Regelen i Private Huse.

Det var i et av disse Møder, at Spørqsmaalet angaaende Sabbaten først blev berørt. Ved Slutningen av Mødet stod nogle av os sammen og drøftede Bibelske Emner. I Samtalens Løb ytrede Præsten: "Dersom vi skulde holde os strængt til Bibelen, maatte vi holde Lørdagen og ikke Søndagen; thi der er ikke noget Bevis i Skriften for Søndagens Helligholdelse".

Disse præstens Ord forbauset alle de tilstedeværende, og fra den tid begyndte vi nøyere at undersøge Sagen. Skjønt vi ikke derved kom til at holde Sabbaten den gang, fikk vi dog et varig indtryk deraf, og senere hen viste Frugten sig."

Den sognepresten som skal ha uttalt de

sjokkerende ordene var Hoffmann Carlsen (1804-1861). Han ble sett på som en noe sær type av sine sognebarn, men han hadde likevel omsorg for menighetene sine, både åndelig og materielt. Dessuten var han ærlig, og han var ikke redd for å si ting som de var. Det er derfor ikke til å undres over at sognepresten innrømte at sabbaten var den bibelske hviledagen. Dessverre finnes det ingen nedtegnelser fra Carlsens egen hånd om disse samtalerne. De ble heller ikke sett på som noe problem fra hans side. De ble sannsynligvis heller ikke tatt opp med biskopen. Det er i alle fall ingen ting i visitasprotokollene som kan tolkes i den retning. Men hovedpoenget er likevel klart: Det brøt ut vekkelser på Sørlandet, og våre venner ble påvirket av det som ble sagt der.

SOMMERSTEVNE 2003

Vi har i år måttet finne et annet sted enn Hultafors. Hultafors blir ikke lenger drevet. Men vi har funnet en god erstatning. Meget god. Stedet i år blir Hornsjø Høyfjellshotell. Det ligger ca 40 km nord for Lillehammer. Det er et sted med naturskjønne omgivelser, fint turterreng og med mulighet for å fiske for den som måtte ønske det. Vi får hele stedet for oss selv. Det er tomannsrom med dusj og toalett på alle rom. Om ønskelig kan man få enerom mot et tillegg i pris. Stedet har et godt kjøkken og serverer god vegetarisk mat. Spisesal og salong har en praktfull utsikt mot sjøen og omliggende landskap. Du kan bade i sjøen om du vil, men et innendørs svømmebasseng er kanskje mer fristende. Høres dette fint ut? Da møtes vi der 15. – 20. juli.

Vi vil ha et lødig program som dekker et vidt spekter. Adventhistorie, helse , og ikke minst det åndelige aspektet. Du vil bli beriket på mange måter og når stevnet er slutt, tror jeg du vil være tryggere i ditt gudsforhold enn da du kom.

Så en del mer praktiske ting:

Prisen blir omtrent som på Hultafors. Kr 2.400,- Full forpleining i tomannsrom. Kr. 75,- i tillegg pr døgn for enerom.

Tilgjengelighet:

Vi regner med å sett opp buss fra Oslo Sentralstasjon til hotellet.

Man kan ta tog til Øyer stasjon og transport opp til hotellet.

Kjører man selv, tar man av til Øyer sentrum og følger skilt til Hornsjø.

Bestilling kan ringes til:

Johan Elisenberg	22 61 73 19
Paul Frivold	32 15 74 89
Gunnar Myrmo	33 47 05 73
Edith Nordvåg	62 52 55 96

Skriftlig til: Kåre Kaspersen, Heia, 1890

Rakkestad Tlf. 69 22 34 22 eller 907 59 356.

Bestillingsgebyr kr. 100,- sendes til postgiro 0530 20 85678.

Ved bestilling: Si ifra om du vil ha enerom og om du vil ta buss fra Oslo.

For SDA arbeideres Pensjonistforening. Kåre Kaspersen

En veteran er gått bort

Av Øivind Gjertsen

En av våre eldre skrev for en tid siden at han var kommet i "avgangsklassen". Det var noe annet enn skolegang han tenkte på, selv om vi alle er elever i livets skole. Kanskje var uttrykket hans egentlig nokså slående. Dette er livets gang: Vi fødes inn i denne verden for før eller senere å måtte legges til hvile. Som kristne er det vårt håp at vi en dag skal få stå opp med Kristus for aldri mer å legges til hvile.

Livets lover fører til at mange i vår gruppe, de eldre i menigheten, legges til hvile. Vi har ikke spalteplass til å skrive om de mange, men av og til nevner vi en eller flere. I dette nummer minnes vi helsepedagogen og administratoren Ruth Berglund, som døde ved Loma Linda i California 31. januar 2003. Det var min venn Arne Lie, Stavanger, som ringte for å fortelle meg at hans første lærer i barneskolen på Onsrud Misjonsskole nå var borte. For om lag 60 år siden opplevde gutten Arne sin første skoletid med den da unge Ruth Berglund som lærer. Barneskolen på Onsrud var meget liten. Det var ved begynnelsen av skoleåret bare to elever i klassen. En av elevene flyttet og lille Arne ble tilbake. Den unge læreren gjorde et uutslettelig inntrykk på gutten. Som voksen mann kan han fremdeles levende beskrive atmosfæren i klasserommet og kvaliteten på undervisningen. Nå er hun borte.

Ruth Berglund bar et meget kjent adventistnavn. Hun kom fra Drammen og fikk sin første profesjonelle utdanning ved Onsrud Misjonsskole på Algarheim. Hennes medelever var alle mennesker som fikk betydning for Adventsaken. Mennesker som kom til å prege menigheten lokalt og internasjonalt.

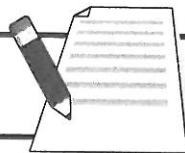
I 1941 redigerte avgangsklassen skoleårboka og vi nevner navnene på disse elevene, de taler for seg selv. Mottoet deres var: *A brenne ned for å lyse opp*. Adrian Krogstad var klasseformann og redaktør, Egil Pedersen (Bruvik) kasserer, Magne Rosen forretningsfører, Gunnar Engen medredaktør, Odd Jordahl salgsleder, Leif Kvalen sekretær og medredaktør. Ruth Berglund var viseformann.

Ruth Berglund fikk en grundig universitetsutdanning med mastergrader i pedagogikk, sykepleievitenskap og public health. En rekke av våre viktigste skole- og helseinstitusjoner i USA fikk glede av hennes tjeneste.

Ruth Berglund var et meget beskjedent menneske. Da hun forsto at hun snart kom til å dø, ba hun om å bli stedt til hvile uten noen offentlig markering i USA. Hennes aske skulle sendes til hennes nærmeste i Norge.

Fred over Ruth Berglunds gode minne.

Brev fra leserne

Vi får mange brev fra leserne av Aktiv Pensjonstid. Det nevnes ofte at bladet leses med stor interesse og det er jo hyggelig. Noen sender oss artikler eller dikt. Vi forsøker å bruke det innsendte stoffet, men må be om forståelse for at det innsendte materialet til tider må skrives litt om eller må vente "på tur". Ellers oppmuntrer vi dere til å skrive til oss og la oss få del i det dere har opplevd.

Vi fikk for en tid siden et hyggelig brev fra Thor Bakland. Han kommer opprinnelig fra Tromsø, men forlot Norge for mer enn 50 år siden for å studere i USA. Der fikk han sin utdanning fra Loma Linda University hvor han også ble ansatt etter endt utdanning. Han er idag pensjonist og bor fortsatt i USA sammen med sin familie. Thor Bakland skriver:

"Det er hyggelig for oss herover å få bladet Aktiv Pensjonstid og vi finner mye godt å lese i hver utgave. Da vi herover har vært borte i så mange år er det vanskelig å kjenne igjen folk i gruppebilder etc. Kunne det være mulig å ha en liten beskrivelse under hvert bilde (sted og hvem personene er)? For eksempel, forsiden på nr. 3 om sommerstevnet på Hultafors, hvem er de to mennene? Jeg synes de ser kjent ut, men uten navn er det vanskelig å konstatere. Mange takk for hva som gjøres.

Vennlig hilsen Thor Bakland

Vi takker for hilsen fra Thor Bakland og lover å forbedre oss. Mennene på bildet er pastor Jens Madsen, mangeårig formann for Vestnordisk Union og nå pensjonist bosatt i sitt hjemland, Danmark. Han er i samtale med Johannes Ipsen også fra Danmark.

ØG

Apropos 8. mars

8. mars er som de fleste kanskje vet, den internasjonale kvinnedagen. I den anledning har vi innhentet noen opplysninger om hvor kvinnene i SDA står i dag.

Ved generalkonferensen i Utrecht for noen år siden var spørsmålet om ordinasjon av kvinner som pastorer, satt på dagsorden. Ettersom SDA er et verdenssamfunn med de fleste medlemmer i den tredje verden, som har et noe konservativt kvinnesyn, ble forslaget om full kvinnelig ordinasjon nedstemt. Dette var en skuffelse for mange, kanskje spesielt i USA.

Ifølge vår egen pastor har hans kvinnelige kollegaer i dag full rett til å utføre alle kirkelige handlinger bortsett fra å vie folk. Det kommer av at SDA ikke gir kvinnene hel og full ordinasjon på lik linje med menn.

Reidun Norlemann Endresen

Olav Vestre fra Haugesund har sendt oss dette diktet, skrevet av hans bror:

NORDLYSET

Sakte glider nordlysets stråler
over den himmel blå.
Bløte og dunkle kommer de
sigende for deretter å forgå.
Men plutselig har vi det på ny
Det flommer over den hele sky.
Det skinner i all sin fargeprakt,
som var det med edelstener belagt
I alle regnbuens farger det skinner,
og om noe hellig himmelsk det minner.

Noe så smukt kan min penn ei beskrive,
så smukt kan ei heller et maleri blive,
Som dette polarnattens skuespill.
Noe vakrere kan en ei ternke seg til.
Når øyet det ser, da hjertet banker.
Mot Gud Den allmektige flyr våre tanker.
Til Ham som skapte Himmel og jord
og nordlysets stråler der oppe mot nord.

Rudolf Vestre

GENERALFORSAMLING I DEN DANSKE FORENING

Den 7. maj dette år samledes 93 danske deltagere om middagsbordene på ældre-centret "Søndervang" for at indlede den to-årige generalforsamling i "Aktive SDA Pensionister".

Dagens hædersgæst var 99-årige pastor emeritus Emanuel W. Pedersen fra Washington D.C. Han talte frisk og klart ud fra sin lange livserfaring hentet i mange land om det vidunderlige og fornemste element i kristentroen, som han selv repræsenterer: kærlighed.

Efter dette indlæg fulgte den egentlige generalforsamling med diverse rapporter. Flere vellykkede arrangementer var blevet afviklet i den forløbne periode. Som

embedsmænd for de kommende to år blev valgt Jens Madsen, formand; Walder Hartmann, sekretær; Gerda Møller, kasserer; Birthe Bayer, redaktør. Øvrige bestyrelsesmedlemmer: Kirsten Holm, Ole Larsen og Villi Rasmussen. Suppleanter: Gunnar Asholm og Hanne Essendrop.

Derpå fulgte et åndeligt program med musik og sang og gode råd fra Ellen G. White om, hvorledes den enkelte takler sine depressioner.

Inden deltagerne ved 18.-tiden kunne vende hjem, blev der efter den vellykkede dag serveret en dejlig suppe og frisk frugt. Deltagerne skiltes efter et hyggelig samvær og ser frem til det næste.

-z

IRAK

PÅ EN ANDEN MÅDE

Af Hans Jørgen Schanz

I 1974 gik jeg en sabbatseftermiddag i Bagdad sammen med seks kolleger. Vi passerede det tidligere SDA-hospital "Dar Es-Salaam", som betyder "Fredens Hus". Det er beliggende i et eksklusivt kvarter med smukke præsentable boliger og en fredelig vej kantet med fine palmer. Hospitalets område dækker 23.000 kvadrater.

Det blev bygget i 1952-53 af SDA-Generalkonferensen med økonomisk støtte af brødrene Bashir og Nasif Hasso og andre sda-medlemmer i byen.

Dette hospital blev omtalt som et af de fineste i Irak, og der var en tilknyttet sygeplejerskeskole og en fødeklinik.

Lægmissionsarbejdet i Irak startede i begyndelsen af 1930-erne i et tidligere hotel med 25 senge. Den første leder var en tysk sygeplejerske Marie Huschner.

I juni 1951 leasede Generalkonferensen ovennævnte fine område og byggede "Dar Es-Salaam". I 1958 havde hospitalet 90 nationale ansatte og 12 fra andre lande. Skodsborg - fysioterapeuterne Kirsten og Olav Sjøberg, nu Holbæk, og afdøde Esther, f. Pedersen, 1933-87, og Leif Jensen, 1931-77, han omkom ved en ulykke, har også virket her. Alt dette skete under kong Feisal den Anden, 1939-1958. Han var en meget elsket og respekteret konge.

Han blev dræbt under den socialistiske revolution. Det 7. juni 1959 overtog republikken hospitalet, og bemandede det med østeuropæisk personale. Den eneste adventist, som blev tilbage var en kvalificeret sygeplejerske ved navn Sohila.

Under en mod-revolution blev premierministeren Abdul Kassem, som senere ledede landet 1958-63, sammen med sine livvagter hårdt såret. De blev omgående indlagt på "Dar Es-Salaam"-hospitalet.

Sohila blev udvalgt af sygehuset til at tage sig af premierministeren. Hun brugte al sin faglige dygtighed og omsorg på at pleje ham.

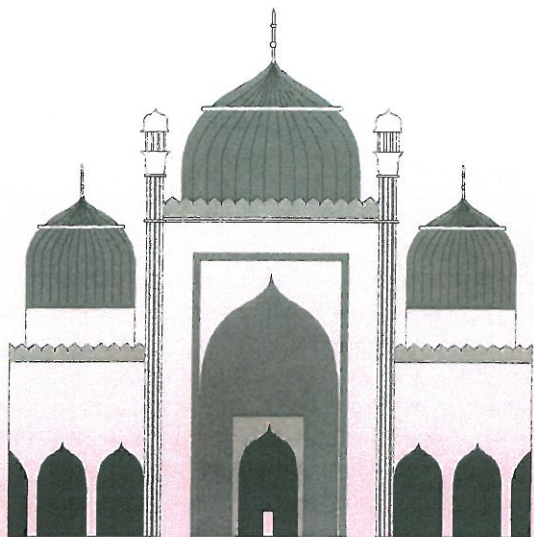
Da den første sabbat efter hans indlæggelse indtraf, gik hun, som hun plejede i sabbatsskole og til gudstjeneste. Da hun vendte tilbage til arbejdet søndag morgen, sagde premierministeren til hende: "Jeg ved godt, hvor du var i går. - Du gik i kirke. Gjorde du ikke? - Bad du for mig?"

Oh, ja!" svarede hun. " og hvis premierministeren ønsker det, vil jeg bede nogle af vore unge om at komme til hospitalet og synge og bede for Dem!" Han svarede: "Det er i orden!"

Pastor Benham Arshat og en gruppe unge kom og sang. Overlæge Fargo læste Salme 91, og præsten bad.

Vær venlig også at gå ind og syng og bed for mine sårede mænd!" sagde premi-

erminister Abdul Kassem. Det skete.

Kort tid efter fik Syvende Dags Adventistkirken fuld frihed i Irak og har haft det siden. Der var en mindre menighed i Mosul, da vi besøgte landet, og et hundrede og tyve medlemmer i Bagdad. Menigheden i byen tilbeder Gud i en smuk kirke, som er beliggende på et fint centralt sted midt i byen.

Lad os bede for dette hårdt prøvede land!

KRISTNE MENIGHEDER I IRAK

Pastor Michael Porter, formand for Det Mellemste Østens region, der har kontor i Nicosia, Kypem, fortæller: "Vi har netop modtaget en hilsen efter to uger uden telefonkontakt. Vi er glade for, at alle vore medlemmer er i sikkerhed og ligeledes, at kirkebygningen i Bagdad ikke er blevet skadet under de nylige krigshandlinger."

Han forsætter med at fortælle, at vore medlemmer er ret optimistiske. Bertil Wiklander, formanden for Den Trans-

europæiske Division tilføjer: Under Saddam Husseins regime havde menigheden ret stor frihed og havde mulighed for at virke.

Syvende Dags Adventistkirken er et af tretten kirkesamfund, som regeringen har registreret. Dette har givet ret til almindeligt kirkeliv og til at eje bygninger. Der er imidlertid bekymring for, at en ny kommende regering ikke vil være så interesseret i religiøs frihed og tillade de kristne at tilbede som den tidligere har gjort det. Vi håber imidlertid, at det nye Irak vil følge

det demokratiske system, og lade friheden komme til udtryk. Vi kan kun håbe og bede. Vi vil støtte menigheden bedst muligt," siger Wiklander.

Det sidste besøg fra SDA-ledelsen til Irak har været ungdomslederen Amir Ghali, der i Bagdad kirken fornylig ledte en ungdomsbedeuge. De unge brugte megen tid på at bede for, at freden måtte komme rigeligt til udtryk."

Tom Høglind i bibelselskabet siger: "Som bibelselskab er vi forbundet med Iraks befolkning. Det er en forpint befolkning. Det er et lyspunkt, at der er en stærk efterspørgsel efter bibler. Vores plan er de næste måneder at bringe 10 000 bibler ind i landet, så snart vi har penge nok, bliver de trykt."

Det er anslået, at der er omkring 300 000 kristne i Irak i dag. Deres historie går helt tilbage til aposteltiden, da det i Apostlenes Gerninger bliver fortalt, at der på pinsefesten dag var partere til stede. Den største kirke i dag er Den Kaldæisk-katolske kirke med 175 000 medlemmer. SDA har i dag i Irak 220 medlemmer fordelt i en større og to mindre menigheder.

En sang til festrejserne

Af Aksel K.Kjøller

År efter at disse salmer blev skrevet, fortælles det om Jesus, at han sammen med sine forældre "efter sædvane" drog til Jerusalem, til Templet, - og der var han i sin Faders gerning.

Jeg kan mindes, da jeg som lille dreng sad på køkkenbordet derhjemme og lyttede til min mors genfortælling af disse beretninger. I min barnlige fantasi så jeg for mig disse mange grupper af mennesker komme vandrende ad de støvede veje over Palæstinas sletter og bjerge, - og jeg så for mig det brogede folkeliiv, der må have rørt sig på Tempelpladsen og i Jerusalems trange gyder, når folketallet pludselig blev mangedoblet.

Den barnlige fantasi søger altid et sammenligningsgrundlag. Jeg førte tanken om Israels festrejser over på noget, jeg kendte: på den ene gang om året, hvor vi rejste til årsmøde i København, og hvor jeg på årsmødesabbaten begejstret iagttog hvor mange vi var, - jeg, som var vant til at vi var "mange" til sabbatsskole hvis tallet nærmede sig ti, når vi samledes i hjemmene. Rejsen til årsmødet blev en festrejse.

Barndommen er blevet fjern - men selv om Paulus skriver, at vi skal aflægge det barnagtige tror jeg ikke, at han mener at vi skal ophøre med at glæde os over de årlige festrejser.

Ikke mindre end 15 af Bibelens salmer - det er salme 120 - 134 - bærer i den nye bibeloversættelse overskriften "Valfarts-sang." Ingen, der er bekendt med bibelsk sprogbrug vil være i tvivl om, hvad denne betegnelse står for. Men jeg skal ikke nægte, at jeg var mere fascineret af den gamle oversættelses: "En sang til festrejserne!"

Der var en aura af glæde, forventning, fortrøstning og fællesskab over denne tilbedelsesbemærkning. En fest er noget, som ingen kan være alene om. Den forudsætter et fællesskab, et familieforhold, et venskab, et berigende samvær med ligesindede. Den betegner et sted, hvor glade sange fylder luften.

På salmistens tid - og i århundreder derefter - drog Israels børn på regelmæssige festrejser. Det skete hver gang de store åndelige højtider fejredes i Templet i Jerusalem. Det var til påskefesten, løvsalsfesten og flere andre. Flere hundrede

Da jeg en del år senere kom til at tilhøre Nærum menighed blev rollerne byttet om. Vi drog ikke på festrejser. Festrejsen kom til os. År efter år kom vore venner fra Sjælland, Bornholm, "Sydhavsøerne," – ja til og med fra Færøerne, til os som vore gæster i nogle inspirerende dage. Vort indtryk var, at også de følte, at de var på festrejse. Det gav ansvar og pligter at være værtsmenighed ved et årsmøde. Der skulle ekstra stole i kirkesalen, der skulle sættes borde op og hjælpes med servering i gymnastiksalen og tages vare på mangfoldige andre ting.

Og der kaldtes på vor gæstfrihed. Selv om vi i bilernes tidsalder er mere mobile end i min barndom – for ikke at sammenligne med de dage, da Israels børn vandrede til fods ad de milelange stier over bjergene – så var der stadig behov for hjem, der gæstfrit åbnede sig for tilreisende fra "øerne i havet" og andre fjerne steder. Det gav et festligt samvær, også privat. Jeg mindes hvorledes vi havde overnattende gæster i alle husets rum og i telte på græsplænen og vi kunne være titoltv til morgenmad foruden familiens

egne medlemmer. Hos andre i menigheden var husrummet større, - og for os alle var det en oplevelse at være sammen med venner, vi ikke så til daglig.

Alt dette er gået over i historien nu, hvor det er Fakse og Himmerlandsgården, der er det samlende centrum for sommerens store sammenkomster og bilerne bevirker, at vi stadig kan være mange, når vi samles. Foruden det åndelige udbytte sammenkomsterne gav har vi tilbage minderne om gode besøg og givende samvær med personlige venner. Vi fik til og med nye venner, som vi glædede os til at se næste år. Festrejsernes glade sange og gæstevenskabet inspiration bragte sine velsignelser til os, der havde den forret at være i centrum, når der kaldtes til årsmøde.

Tider og sæder skifter. Selv tekster og melodier på "festsangene" er ikke, hvad de engang var. Men lad os være Gud taknemlige for, at vi stadig kan sige med salmisten:

"Jeg frydede mig, da de sagde: Vi vil drage op til Herrens hus!"

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsons gt. 20B, 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80
E-mail: oivind@gjertsen.com

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Hans Jørgen Schantz
Guldagervej 149, 4640 Fakse
Telefon 56 76 10 07

Ekspedition og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbeideres pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Kåre Kaspersen
Heia, Rakkestad. Tlf.: 69 22 44 09
E-mail: kaare.kaspersen@adventist.no

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09

Kasserer: Edith Nordvåg
Furubergvn. 111B, 2315 Hamar. Tlf.: 62 52 55 96

Postgirokonto: 0530 2085678

Eventuell retur sendes til:
AKTIV PENSJONSTID
v/Tor Lisle
Nedslagsveien 1
0687 Oslo
Tlf. 22 75 57 56

Gi meg mer varme, Jesus

Av Sonja Pran

*Gi meg mer varme, Jesus,
Å dele med nesten min,
gi meg av din karakter
som er varsom og vennlig og fin.
Opp mot ditt lys ser jeg støvet
ustanselig virvle fra oss;
rens oss og la oss få bli som
en skinnende, skumhvit foss.*

Gi meg mer varme

*Gi meg mer var- me Je- sus, å
de- le med mes- ten min, gi meg av din
ka- rak- ter, som er var- som og venn- lig og
fin. Opp mot ditt lys ser jeg stø- vet, u-
stan- se- lig virv- le fra oss; rens oss og la
oss få bli som en skin- nen- de skum- hvit foss*

*Eller som duftende urter
vokse i deg , kjære venn,
hente din kraft for å dele
med andre, igjen og igjen.
Glansen fra Himmelens trone
funkler i perlende vann:
Æren er Guds, i det høye,
der i hans fullkomne land!*

*Bære de små på armen,
trøste dem, verne dem vel.
Huske de gamle og syke,
som skulle det være oss selv;
hedre hver eneste en som
vi møter på jordlivets gang,
elske dem hjem til Guds rike
og lære dem englenes sang.*

*Syng for oss, Jesus Kristus,
ømmeste toner og ord,
lindre oss alle i trengsler
vi går gjennom her på vår jord.
Minn oss om himmelborgen,
tryggheten, friheten der,
snart skal vi og få være
hvor du selv jo er.*